

er imidlertid min personlige Opfattelse, men jeg holder i alt Fald Thinget om at stemme for denne Sags Hensigtning til Ministeren, hvort der vil ligge en Opfordring til Ministeren om paany at tage Sagen under Overveelse, og dersom han skulde finde, at Loven af 1869 ikke gav ham Tilladelse til at lade Lottesedlerne afsættes over hele Landet, er der neppe nogen Tvivl om, at Loven vil gjøre ham det muligt at give Lodsedlerne en Afsetningskreds, der er mere innskænket, og denne vil da ganske naturlig blive Hovedstaden og saa Meget af Landet, som Ministeren mener at kunne udstrække den til. Jeg anbefaler som sagt paa det Varmeste denne Indstilling til Thingets Understøttelse og har Grund til at tro, at der, skjøndt Finantsudvalget som Helhed ikke har ment at kunne støtte Andragendet, dog er flere Medlemmer af Finantsudvalget, der sympatisere med min Indstilling og ville stemme for den, saafremt de her ere tilstede.

H. Nielsen: Det er om Andragendet under Nr. 38, om hvilket der findes en Indstilling under Post 9, at jeg skulde tillade mig at sige nogle Ord paa det Mindretals Begne, som har gjort Indstilling om, at Andragendet henvises til Krigsministeren. Skolelærer Hansen i Asminderup modtog, som det vil ses, i Efteraaret 1870 en udstationeret Foderhoppe, som han ikke selv afhentede, men lod afhente ved en Anden, og da han kom til at undersøge Hoppen, fandtes den at have Rodegalle. Han lod strax i den Anledning en Dyrlæge tilkalde, og denne gav da Attest for, at det forholdt sig rigtigt, at den havde den nævnte Sygdom, og at den havde den allerede, da Hansen modtog den. Han beholdt den imidlertid dog om Vinteren og foretog de Kure, som Dyrlægen lod anordne, og kjørte meget lidt med den, i alt Fald foretog han kun lette Kjørsler, hvilket Dyrlægen i en Attest har bekræftet at være Tilfældet. Ikke desto mindre blev han, da han præsenterede Hesten for Overmonstringskommissionen, dømt en Mulkt af 30 Rd., og den blev fratagen ham. Han søgte til Krigsministeriet, men dette kunde ikke give ham nogen Opreisning,

naagtet han havde Attest fra Regimentet for, at han var en udmærket Fodervært, og der var flere Oplysninger, hvorefter det fremgaar, at det virkelig var Tilfældet, at han overhovedet ingenlunde gav sig af med at tage mod Heste for at pine det mest Multge ud af dem, men at han kun har benyttet dem til lette Kjørsler og maaske til at kjøre med for Fornøielse, og dette attesterer ogsaa Dyrlægen. Det forekommer derfor Mindretallet, at man har været noget haard mod denne Mand, ikke med Hensyn til selve Multken, men dertilmed derved, at han overhovedet skal stemples som en daarlig Fodervært, naagtet der foreligger saa utvetydige Oplysninger om, at det Modsatte er Tilfældet; det er derfor forekommet Mindretallet, at det vilde være urigtigt ikke at give den nævnte Fodervært nogen Opreisning ved at henvise hans Andragende til Krigsministeriet, og jeg haaber, at det høie Thing vil følge Mindretallet deri. — Ved samme Leilighed maa jeg maaske omtale Andragendet under Nr. 23 fra en Assistent ved Strandoldophyret i Raskov Tolddistrikt. Det ærede Medlem for Holbæk (H. Jensen) talte saa varmt for et Andragende fra en Politiasistent oppe i hans Hjemmeegn, men denne Mand har dog en Løn af 6 til 700 Rd., medens den, som jeg her omtaler, kun har 500 Rd. og Godtgørelse for en Hest, og han har været Toldophynsmand i over 31 Aar. Det forekommer mig derfor, at han kunde have Krav paa en lidt større Løn end 500 Rd. Ikke desto mindre har Udvalget ikke gjort nogen Hensigtning i saa Hensende, maaske navnlig af Hensyn til, at et Lovforslag i den Retning, som mulig kan hjælpe Manden, dengang var til Behandling her i Thinget; jeg sigter her ved til Lovforslaget om Hjælp til Toldophynsmands Embedsmænd. Jeg haaber derfor, at den høitagtede Finantsminister vil tage Hensyn til den nævnte Mand, dersom Lønnen maatte gaa igjennem og vinde Stadfæstelse, hvilket vel er det Sandsynligste.

Finantsministeren: Jeg har ingen Bemærkning at gjøre ved de Forslag, Udvalget i sin Betænkning har stillet om Hensid-